

indgåelse af ægteskab og registrering af ægteskaber. I udkastets art. 2 blev der optaget en paragraf, der åbnede adgang for ægteskab ved stedfortræder. Den danske repræsentant udtalte sig i overensstemmelse med dansk lovgivning imod dette og stemte ligeledes imod den pågældende paragraf.

På 17. samling skulle 3. udvalg tage stilling til et af generalsekretæren udarbejdet forslag til konventionens gennemførelsesbestemmelser (art. 4-10).

Spørgsmålet om, hvilke stater der kunne tiltræde konventionen, gav i forbindelse med drøftelsen af artiklen vedrørende undertegnelse og ratifikation anledning til nogen diskussion. Østblokken og en del afro-asiatiske lande støttede et af fem lande fremsat forslag, hvorefter „alle stater“ skulle kunne tiltræde konventionen. USA ønskede en nærmere fastlæggelse af kredsen af stater og foreslog derfor, at den skulle kunne tiltrædes af alle medlemsstater af De forenede Nationer og særorganisationer samt de stater FN's plenarforsamling måtte opfordre til at tiltræde konventionen. Den danske delegerede (*fru Refslund Thomsen*) gav i et indlæg udtryk for, at selv om Danmark ønskede at give konventionen en universel karakter, kunne det ikke medvirke til at bringe generalsekretæren i en vanskelig situation ved at overlade det til ham at afgøre, hvorvidt et givet område kunne anerkendes som en stat eller ej. Ved afstemningen sejrede det amerikanske synspunkt, og konventionens artikel vedrørende undertegnelse og ratifikation som udformet ved det amerikanske ændringsforslag vedtoges med 57 stemmer for, ingen imod, medens 32 afstod.

Forslaget til paragrafferne vedrørende tiltrædelse og ikrafttræden vedtoges derefter med bl. a. Danmarks stemme.

Spørgsmålet om, hvorvidt konventionen skulle indeholde bestemmelser om dens territoriale anvendelse gav anledning til debat. Storbritannien fremsatte ønske herom under henvisning til, at adskillige områder, for hvilke Storbritannien var ansvarlig, havde en sådan grad af selvstyre, at en gennemførelse af konventionens bestemmelser krævede medvirken af områdernes forfatningsmæssige organer. På baggrund heraf fremsatte Ethiopien forslag til en territorial klausul. Sovjetblokken og en lang række afro-asiatiske lande afviste forslaget

under henvisning til, at FN havde vedtaget at bringe enhver form for kolonialisme til ophør, og en FN-konvention burde derfor ikke indeholde bestemmelser, der indicerede en fortsættelse af kolonialisme. Irak foreslog afstemning om, hvorvidt der skulle være en territorial klausul eller ej. Ved navneopråb stemte 23, herunder Danmark, for optagelse af en sådan, 57 imod, medens 7 afstod. I en stemmeforklaring gav den danske delegerede udtryk for, at dansk støtte til en territorial klausul udelukkende var begrundet i ønsket om at lade konventionen få så vid anvendelse som muligt.

Også spørgsmålet om forbehold, af speciel betydning for de lande, der ikke tillader ægteskabs indgåelse ved stedfortræder, gav anledning til debat, som endte med, at Mauritanien foreslog, at man helt skulle udelade en bestemmelse om forbehold. Dette forslag støttedes bl. a. af Storbritannien. Forslaget blev vedtaget. 55 stemte for, 32 imod, medens 28 afstod. Danmark stemte imod forslaget. Storbritannien gav i en stemmeforklaring udtryk for, at vel var der nu åbnet adgang for deltagerne i konventionen til i ratifikationsdokumenterne at tage forbehold, men disse var efter engelsk opfattelse kun gyldige, såfremt ingen af de øvrige deltagere rettede indvendinger mod de foretagne forbehold.

Bestemmelserne vedrørende adgangen til opsigelse vedtoges med bl. a. Danmarks stemme. I forbindelse med spørgsmålet om afgørelse af tvistigheder stemte Danmark imod et rumænsk forslag, der tilsigtede, at alle parter i en konflikt af hensyn til den enkelte stats suverænitet måtte være enige om, i givet tilfælde at indbringe sagen for Den internationale Domstol. Det rumænske forslag vedtoges imidlertid.

Hele konventionen blev vedtaget med 80 stemmer for, herunder Danmarks, ingen imod, medens 8 lande afstod, nemlig Storbritannien, Japan, Indonesien, Indien, Canada, Grækenland og Frankrig.

Frankrig og Italien, der har været ivrige talsmænd for konventionen i det forberedende arbejde, gav i en stemmeforklaring udtryk for, at de havde afholdt sig fra at stemme ud fra den betragtning, at konventionen i dens foreliggende form ikke ville kunne opfylde sit oprindelige formål.

I plenarforsamlingen blev et af 3. udvalg